

Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov uplatňujem proti výroku aj proti odôvodneniu uznesenia toto odlišné stanovisko:

1. Nesúhlasím s odmietnutím sťažnosti, pretože som toho názoru, že napadnutým rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k sťažovateľkou tvrdenému zásahu do jej práv.

2. Podľa môjho názoru zhodne s rozsudkami všeobecných súdov aj uznesenie aprobuje nesprávnu prax daňových orgánov, ktorá pre daňový subjekt uvalila excesívne dôkazné bremeno týkajúce sa skutočného dodania tovaru a služieb od svojich dodávateľov, ktorí po uskutočnení nesporne preukázanej transakcie zostanú nečinní či nekontaktní alebo nedôslední a pod.

3. Tento postup slovenských orgánov aplikácie práva je v rozpore s unijným právom i s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), najmä s rozhodnutiami C-80/11, C-142/11, C-324/11, C-285/11, C-642/11, C-643/11, C-18/13, C-277/14, C-120/15 a ďalších, podľa ktorých

- z unijného primárneho (pozri napr. čl. 5 Protokolu č. 2 o používaní zásad subsidiarity a proporcionality Zmluvy o fungovaní Európskej únie v konsolidovanom znení) i ústavného práva (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) vyplýva povinnosť pre orgány verejnej moci členského štátu dodržiavať zásadu právnej istoty a zásadu proporcionality v danej oblasti;

- v demokratickom právnom štáte nie je možné, aby tieto orgány svojvoľne zaťažovali daňový subjekt zodpovednosťou, ktorá primárne leží buď na bedrách iného daňového subjektu alebo samotného správcu dane;

- orgány verejnej moci musia rešpektovať uvedené právne zásady aj vo vzťahu k realizácii dôkazného bremena u správcu dane, a preto nemožno od daňových subjektov spravodlivo žiadať, aby plnili či dokonca uľahčovali „kontrolnú funkciu“ v tejto oblasti, ktorá leží na bedrách správcu dane a pod.

4. Takže dôvodom odopretia nároku na odpočet dane na vstupe podľa Súdneho dvora nemôže byť ani skutočnosť, že sa príjemca tovaru (služieb) neuistil, či má poskytovateľ tohto plnenia okrem predmetnej faktúry k dispozícii aj iné doklady, ktoré by preukazovali, že boli tvrdené skutočnosti naplnené, ale ani to, že daňový subjekt nie je schopný preukázať transakciu o forme reálneho dodania tovaru (služieb), ktorá sa mnohokrát s odstupom času ani dokázať nedá.

5. Z uvedených skutočností vyplýva, že Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom tohto konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky mal cez interpretáciu rozhodujúcich právnych noriem stanoviť ústavné limity jednotlivých ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty tak, aby pre ich aplikáciu bol nastolený vyvážený stav medzi daňovým subjektom a správcou dane.

V Košiciach 14. septembra 2016